

Imaórák

49.

A tanév kezdetén...

2024. október

Gondviselő Istenünk! Eléd hoztuk a jövőnk reménységét, hogy mint egykor Jézus a gyermekeket megáldotta, tartsd oltalmazó kezedet ifjúságunk fölé. Áldd meg gyermekeinket, hogy személyes élmény vezesse őket Hozzád, hogy életkorukból következően kedvvel és nagy összeszedettséggel szívják magukba mindazokat az értékeket, melyek üdvösségre segítik őket...

Ajánlás:

Szeptember elején indul az új tanév, figyelmünk a gyermekeinkre irányul. Előkészítettük a szükséges dolgokat, ami a szellemi és testi fejlődésük materiális kelléktárát jelenti. De vajon a szükséges mértékben odafigyelünk-e a lelki, erkölcsi fejlődésükre is? Nevelünk is, vagy csak a szükséges ismereteket akarjuk elsajátíttatni gyermekeinkkel?

Karöltve az iskolával mind az oktatás, mind a nevelés közös feladatunk, hogy emberrnyi emberekké válhassanak a felnövekvő generációk. Kapaszkodókat keressenek – és találjanak – értékzavaros világunkban.

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Hogy milyen lesz az emberiség jövője, az a gyermekek nevelésén múlik. Tudják ezt minden társadalmi berendezkedés vezetői, ezért is akarták, akarják ennek a milyenségét meghatározni a mindenkori hatalmon lévők. Természetesen saját jól megfontolt érdekeik, világlátásuk alapján. Van mikor ez a valódi haladást, az emberek morális, erkölcsi emelkedését hozza a közjó érdekében, de gyakran a sunyi hátsó szándékok nagy rombolást visznek végre a lelkekben. Ez utóbbi irányzatot napjainkban is tapasztaljuk.

A gyermekek nevelésének elsődleges és elidegeníthetetlen helyszíne a család. Ehhez partner az iskola – az óvodától az egyetemig. Tőlünk nyugatabbra ezt az alapelvet is tagadják sok helyen, és a gyermeket „felszabadítandó” legvadabb elgondolásaik súlykolása miatt a nevelés jogát is megtagadják a családtól. Ma már nemcsak hitünkért kell küzdenünk, hanem a normalitásért is...

Az iskolába is begyűrűzik egy-egy adott társadalom elképzelése a nevelésről. Nálunk még vannak keresztény szellemiségű iskolák – felekezeti iskoláinkon túl is, ahol a normalitás, az erkölcsi alapértékek a meghatározóak, ahol gyermekeink emberré emberré nővekedhetnek...

A teljes imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. 40 percre rövidítve a Mária Rádió archívumában (Hangtár) az Imaórák között:

2024.09.20. - 23:20

2024. október

Nyári szünetünk után újra összejöttünk az iskola aulájában, hogy az új tanévet közös gondolkodással, elmélkedéssel, imával indítsuk – ebben a körben is. Az Oltáriszentséget köszöntő énekünk után László atya vezette be az imaórát.

*Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy.
Jézus kenyér színében, az Oltáriszentségben.*

Kedves Testvérek!

Megkezdődött az új tanév. Bizonyára minden diákot nehezen érintette, amikor újra vissza kellett ülni az iskolapadba. De újult erővel, újult lendülettel indítottunk – kérve a Jó Isten segítségét és áldását. Plébániánkon rögtön komoly nehézséggel is szembe kellett nézni, hiszen ki kellett üríteni iskolánk egy részét. Máshol fognak a gyerekek tanulni, összevont csoportok lesznek, amíg az árvíz le nem vonul. Nyilván ezeket az új nehézségeket is igyekszünk jól megoldani.

Az iskola elsősorban arra való, hogy neveljen bennünket. Neveljen arra, hogy jó emberekké tudjunk válni. Katolikus iskolák esetében pedig neveljen arra is, hogy jó keresztény emberekké tudjunk válni. Éppen ezért nagyon fontos a pedagógusoknak a hozzáállása, a példamutatása, és ugyanígy a gyerekeknek a befogadó képessége is. Természetesen az is hangsúlyos a nevelés közös örömeiben, hogy a szülők is segítsék mind a gyermekeiket, mind a pedagógusokat, hogy ez a nevelés minél tökéletesebbre tudjon sikerülni. A mai imaóránkban erről fogunk elmélkedni, gondolkodni, ezért fogunk imádkozni.

Mai alkalommal gondolkodjunk az oktatás és nevelés összefüggéseiről, fogalmairól, céljairól. Természetesen nem szeretnénk a nagyokost játszani, a nemzet napszámosságait kioktatni, megteszi ezt – sajnos – sok szülő, hogy a gyermeke vélt érdekeit védve nekimegy a pedagógusoknak, oktatási intézménynek.

Az oktatás nagyobb része az iskolára hárul, de a nevelés az már közös ügye a szülőnek és a pedagógusnak. E két fogalom nem is választható el igazán, összhangjuk elvárható, és nagyon is üdvös a gyermek szempontjából.

Az iskola tehát nemcsak az oktatás helyszíne, hanem a tárgyi tudáson, ismereteken túl az egész embert próbálja fejleszteni. Tehát az oktatás, a tudás átadása ennek a nevelési folyamatnak csak egy fontos része. A nevelésről találtam definíciókat, ez egyik így szól:

A nevelés az a folyamat, amelyben a pedagógus által irányított tanulói tevékenységrendszer fejleszti az egyén képességeit, a fejlesztő hatások révén alakul a tanuló értékrendszere, személyisége, amelyek lehetővé teszik számára az egyéni és társadalmi feladatok megoldását.

Galilei azt mondta: ***A gyermek feje nem edény, amit meg kell tölteni, hanem fáklya, amit lángra kell lobbantani.***

Mai szövegeink tehát az értékrend, méghozzá a keresztény értékrend, világlátás kialakításáról szólnak, – tanévkezdés lévén – elsősorban a pedagógusok vonatkozásában, de mindez érvényes a szülőkre is.

A gyermekek nagyon fogékony életkorban vannak, sok életre szóló dolgot meg lehet tanítani nekik. Egy mondás szerint: amit Pistike nem tanult meg, Pista bácsi már nem fogja. A Példabeszédek könyvében meg azt olvassuk: *Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon, még ha megöregszik, akkor sem tér el attól.*

Ez a **neki megfelelő mód** – így több ezer év óta is időszerű megállapítás, hiszen a módszerek változhatnak, kell is hogy változzanak az adott kornak megfelelően, de a célt mindenkor látni kell.

Ma tehát a keresztény értékrend szerinti nevelésről gondolkodjunk, kezdjük is mindjárt stílszerűen egy tanítás előtti imával:

Jöjj el, Szentlélek Úristen, igazság és szeretet Lelke, adj nekünk jó lelket, kedvet, szorgalmat és kitartást ahhoz a munkához, amelyre meghívtál. Világosítsd meg értelmünket, hogy a természetben és az emberi életben fölfedezzük a Teremtő Atya nagy szándékait. Nevelj és alakíts bennünket, hogy egész életünkben alkalmasak legyünk az igazság szolgálatára, és így kiérdemeljük az örök élet jutalmát. Krisztus, a mi Urunk által. Ámen.

Meg is érkezünk a legfontosabb alaptételhez, a gyermekeinket Isten közelébe kell elvezetni, mert ez biztos alapot jelent értékrendjük kialakulásához. Az ő mindenkori szintjén megmutatni Isten felénk irányuló szeretetét, és személyes kapcsolatba lépni vele. A hitünknek ez a lényege, hogy személyes kapcsolatunk legyen Istennel. Az imádság az az út, amin ez a folyamat kialakul és folyamatosan erősödik bennük.

Az első imádságok meghatározóak az életünkben. Az első, gyermekként megtanult imádságokra éppen ezért még idős korunkban is emlékezünk. Ugyanígy nagy jelentőséggel bír az első, önállóan elmondott, saját szavakkal megfogalmazott imádság is. A Bibliában található imádságok példát adnak arra, hogyan lehet a fájdalommal, a nehézséggel, az örömmel vagy a hálával Istenhez fordulni, hogyan lehet a szükséges dolgokat Tőle elkérni. Az imádkozás – és így az **imádkozni tanítás** – egyik célja, hogy **az élet folyamát átfogja az Istennel való kapcsolat**. A gyerekkorban begyakorolt, szokássá vált imaalkalmak (reggeli, Úri ima – vagyis a Miatyánk, étkezés előtti, étkezés utáni, esti ima) elkísérik az embert egész életében, míg az ima tartalma, formája az életkorral, az értelem kiteljesedésével változik. Ahogyan Jézus tanít minket, hogyan kell imádkoznunk, milyen legyen a lelkületünk közben, hogyan és mit kérjünk, úgy kell nekünk is a gyermekeket tanítani imádkozni. Bizonyára van olyan gyermek a csoportban, akinek az imádkozás családja révén, vagy az óvodai hitoktatásnak köszönhetően, esetleg a gyermek-istentiszteletnek köszönhetően nem ismeretlen. Tehát:

- Bennük megerősíthetjük, a többiek szívébe viszont most tudjuk elültetni, hogy úgy gondoljanak Istenre, mint Aki odafigyel rájuk, Akit érdekel, mi történik velük.
- Segítsük el őket annak megtapasztalására, illetve szilárdítsuk meg bennük, hogy Istennel beszélgetni jó. Jó elmondani Istennek mindazt, ami velük történik.
- Fontos, hogy a hitoktató (óvó néni, dadus néni) őszinte, jó példáját lássák (hittel elmondott imádság, külső formák), hiszen kezdetben csak utánoznak, de később a cselekedet megtelik majd tartalommal is.

Internet

Az imádságra tehát már a legapróbb korban el kell kezdeni tanítani a gyermekeket. Ez a családban kezdődik, jó esetben folytatódik az óvodában, iskolában is. Isten szeretetét a felnőttek szeretetén keresztül kezdi megérteni a gyermek. A szeretve vagyok - érzés a gyermek jól-létének, örömének, boldogságának a forrása, elengedhetetlen feltétele.

Aranyosi Ervin: Ha gyermeket ölelsz...

Ha gyermeket ölelsz, kuporodj le hozzá,
guggolj le, hajolj le, légy egy magas vele!
Tedd a pillanatot, így csodálatossá,
szíved szeretetét csepegtesd bele!

Vagy, ha jobbnak látod, emeld fel magadhoz,
mutasd: – könnyű szállni, ha a vágy repít!
Lelkesebb az élet, ha közel ér a naphoz,
a lélek a fényből új erőt merít!

Öleld apró testét, érintsd meg a lelkét,
hadd tudja: – a világ örömteli hely!
Hadd lásson virágot, könnyű szárnyú lepkét,
s ne korlátozd lényét, csak hagyj és figyelj!

Figyeld, ahogy lelke megnyílik, elárad,
magával ragadja száz apró csoda.
Lelkesedni lelke, soha el nem fárad,
s csillagokba vágyna, eljutni oda!

Hagyd csak kiáradni, s engedd visszatérni,
érezze, az élet örök lüktetés!
Hadd tudja, a létben nincsen mitől félni,
s ha visszatér hozzád, várja ölelés!

Imádkozzunk közösen gyermekeink lelki fejlődéséért:

Istenünk! Ahogyan a gyermekek nőnek, úgy tágul látóköriük, úgy tárul fel előttük egyre több és több szép világod titkaiból. Ne engedd, hogy a Te életed és üzeneted örökre titok maradjon előttük.

Segítsd őket, hogy a jó szülők, nevelők és a lelki atyák vezetésével megismerjék és egyre jobban megszeressék Jézust, aki az Út, az Igazság és az Élet. Segítsd a fiatalokat és a szüleiket, hogy elfogadják a mindannyiunkért életét áldozó Krisztus üzenetét: „Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de lelke kárt szenved”. Add, hogy az örök életért készek legyenek mindenről lemondani, de Téged és hitüket ne adják fel soha, senkinek és semmiért!

Segítsd egyházközségünk minden fiatalját, hogy amint előre haladnak a világi tudományokban, úgy haladjanak előre a vallási ismeretekben is, egyre érettebb és felnöttebb értelemmel keressék és hallgassák meg üzeneteidet és - mindenkor keresve a földi boldogságot is - közeledjenek Feléd, az örök boldogságra vezető úton. Krisztus, a mi Urunk által. Ámen.

Az óvoda után induljunk el az iskolába:

Kányádi Sándor: Kicsi legény, nagy tarisznya

Horgasinamat verdeső,
tarisznyámban palavessző,
palavessző s palatábla...
Így indultam valamikor
legelőszőr iskolába.
Le az utcán, büszkén, bátran
lépdeltem a tarisznyámmal.
- Hova viszed, ugyanbiza',
azt a legényt, te tarisznya?
Tréfálkoztak a felnöttek,
akik velem szembejöttek.
Máskor pedig ilyenformán
mosolyogták a tarisznyám:
- Éhes lehet a tudásra
az, kinek ilyen hosszú,
ilyen nagy a tarisznyája.

De csak mentem, még büszkébben,
míg az iskoláig értem.
Az iskola kapujában
gyökeret vert a két lábam.
S álltam, míg csak bátorító
szóval nem jött a tanító.
Rám mosolygott: - Ej, kis legény,
gyere, fiam, bátran, ne félj!
Kézen fogott, bevezetett.
Emlékszem, be melegem lett...
Évek teltek, múltak, de még
most is érzem olykor-olykor
jó tanítóm meleg kezét.

Lev Tolsztoj mondta: *Ha egyszer a pedagógus szereti a munkáját, akkor jó pedagógus lesz. Ha szereti tanulóit úgy, mint apja és anyja, akkor jobb pedagógus lesz annál, aki minden könyvet elolvasott, de nem szereti sem a munkáját, sem a tanítványait. Ha pedig egyesíti önmagában munkájának s tanítványainak szeretetét, akkor tökéletes pedagógus.*

Az előbbi versben ilyen tanító emlékét idézi fel Kányádi Sándor, de bizonyára sokan emlékezünk ilyen meleg kezű, melegszívű tanító bácsinkra, tanító néninkre. Ők felelősséggel, szeretettel végezték szolgálatukat, nekik is köszönhetjük, hogy most itt vagyunk, itt tartunk hitünkben, emberségünkben.

Henri Boulad felajánló imája: Az élet teljessége

Jézus, Te azért jöttél,
hogy nekünk add az élet
teljességét.

És szóltál:

„...azért jöttem, hogy életük

legyen,

és bőségben legyen.”

Ma én ezt a meghívást

komolyan veszem.

Meg akarom érteni,

hogy életem

még egyszer már soha

nem ismétlődhet meg.

Amit ma megéltem,

azt megnyertem örökre.

Amit nem,

az elveszett örökre.

Add meg számomra

e felelősség érzetét!

Hogy odaadjak mindent ma,

amit adni tudok.

Szeressek mindent ma,

amit szeretni tudok.

Követve lépteidet és utadat,

az Igazság útját.

Így rátalálok

a szeretni,

adni,

és lenni

mélyeséges örömeire.

Így, igaz önmagammá válva,

Mindenné leszek Tebenned.

Boulad atya gondolatát énekes imánkkal folytassuk:

Oldani, Uram, s oldódni vágyom. Üdvözíteni és üdvözülni vágyom.

||: Alkotni, Uram, s alakulni vágyom. :||

Ékesíteni, s ékesedni vágyom. Dalolni, Uram, s dallá lenni vágyom.

||: Követeddé lenni, s érted tenni vágyom. :||

Lámpád vagyok, ha látsz engem. Ajtód vagyok, ha zörgetsz bennem.

||: Ki látod, mit teszek, hallgass el engem. :||

Ha a gyerekek ezt a mentalitást látják tanítóikon, tanáraikon – persze, szüleiken is, akkor ezt elfogadják, követni fogják. Ezt a tanári hozzáállást a következő ima ki is fejti:

Ismeretlen szerző: Egy tanár imája

Segíts, Uram, hogy meg tudjam érteni diákjaimat.
Add, hogy végighallgassam őket türelmesen,
és kérdéseikre szeretettel válaszoljak.
Ne engeddd, hogy szavukba vágjak,
vagy letorkoljam őket minden ok nélkül.
Add, hogy mindig tapintatos és udvarias legyek velük szemben,
minthogy én is elvárom ezt tőlük magammal szemben.
Adj erőt, hogy soha se takargassam előttük hibáimat feleslegesen,
s hogy tudjak tőlük bocsánatot kérni,
ha valamit rosszul tettem vagy megbántottam őket.
Ne engeddd, hogy tetteimmel valaha is sebeket ejtsek érzelmi világukban.
Ne engeddd, hogy nevessek hibáikon.
Nem akarok úgy büntetni,
hogy megszégyenitem vagy nevetségessé teszem őket a többiek előtt.
Mindenekelőtt azt kérem, Uram,
hogy soha ne töltsen ki rajtuk mérgemet
pusztán csak azért, hogy önzésemnek eleget tegyek.
Tégy engem napról napra alázatosabbá,
és segíts, hogy hagyjak fel diákjaim szüntelen szidásával és fejmosásával.
Vezess, hogy minden órán szavaimmal és tetteimmel is
erősítsem bennük azt a meggyőződést,
hogy a becsületesség a boldogság alapja.
Tégy elnézővé diákjaim apró hibáival szemben,
és segíts, hogy észrevegyem a legkisebb jót is bennük.
Adj ajkamra megfelelő szavakat, ha valamelyik dicséretet érdemel.
Ne engeddd azt várnom tőlük, hogy felnőtt módjára érveljenek,
s, hogy olyan ítélőképességük legyen,
amelyet csak az élet hosszú tapasztalata adhat.
Add, hogy minden kérésüknek engedjek,
ha azok ésszerűek és erkölcsileg megengedhetők,
és adj kellő határozottságot, hogy tudjak nemet mondani,
ha valami – megítélésem szerint – ártalmukra lenne.

Ne engeddd, Uram, hogy elvegyem tőlük annak lehetőségét,
hogy önállóan gondolkodjanak,
hogy ők hozzák meg saját döntéseiket,
és ők gondoskodjanak magukról.
Add, hogy ne legyek személyválogató,
hanem igazságos és szeretetteljes legyek mindegyükkel,
s így tiszteletük őszinte lehessen irántam.
Tégy méltóvá, Uram, hogy diákjaim szerethessenek,
és általam közelebb kerüljenek Hozzád. Ámen.

Még egy kis kiegészítés az előbbi imához – tudjuk, hogy a beskatulyázás milyen káros. Iskolában is, otthon is, és minden közösségben is.

Charles de Foucauld: Szeretni valakit...

Szeretni valakit azt jelenti,
hogy mindig reménykedem benne.
Attól a pillanattól kezdve, amikor megítéltük,
korlátoztuk iránta bizalmunkat,
egyenlővé tettük és azonosítottuk azzal,
amit tudunk róla,
és felhagytunk azzal, hogy szeressük.
Éppen emiatt aztán már nem is lesz képes
jobbá és nagyobbá válni,
hiszen bezártuk őt.
Minden jót fel kell tételeznünk a másikról,
és mernünk kell
a szeretetnek lenni ebben a világban,
amely már képtelen szeretni.

Nem lehet eléggé hangsúlyozni, hogy az önzés helyett milyen fontos lenne a szeretet gyakorlása, megélése. Amit a világban látunk, az sokszor a gyűlöletkeltésről, mások kihasználásáról, átveréséről, megtévesztéséről szól.

Az ősegyházról olvassuk az Apostolok cselekedeteiben, hogy arról lehetett megismerni a keresztényeket, hogy mennyire szeretettel vannak egymás iránt. Nagyon messze kerültünk ettől...

De itt és most idézzük fel azt a 2000 évvel előtti, eredeti állapotot!
Énekeljünk:

Szeretet áradjon köztünk, szeretet gyűljön bennünk.

Szeretet töltsön el minket, add ezt nekünk Urunk.

Hadd legyünk testvéri szívvel mindnyájan egyek Benned.

Lobbantsa lángra szívünket szereteted!

A nevelésben nagyon fontos, hogy az iskola és a család erősítse egymást. Az én generációmnak bőséges tapasztalata van a kettős nevelésről. Otthon bizonyos kérdésekben mást hallottunk, mást tartottunk értékesnek/fontosnak, mint amit az iskolában próbáltak belénk verni. Igaz, más formában ez ma is megjelenik az eltorzult ideológiák erőltetésével – de hál’ Istennek, katolikus iskoláinkban ezt ki tudjuk védeni. Egyelőre ...

A tanítók az otthoni mentalitást megtapasztalják diákjaikon. A gyerekek őszinték, legalább is viselkedésük – alkalmasint csibészségük, gonoszkodásuk alapján. Ezt egyértelműen látják a pedagógusok. Ha egy gyerekkel komolyabb problémák jelennek meg, ott érdemes körülnézni a családi háttérben. Bálint egy pozitív szülői hozzáállást idéz:

Hálás vagyok:

- A feleségemért, aki azt mondja: „Csak szendvics lesz ma vacsorára”, mert ez azt jelenti, hogy az estét velem tölti itthon, és nem valaki mással.
- Tinédzser lányomért, aki azért panaszkodik, hogy mosogatnia kell, mert ez azt jelenti, hogy itthon van és nem az utcán kóborol.
- A kifizetendő adókért, mert ez azt jelenti, hogy van munkahelyem és fizetést kapok.
- A takarításért egy buli után, mert ez azt jelenti, hogy barátaimmal tölthettem egy kellemes estét.
- A ruháimért, amelyek egy kicsit szűkek, mert bőven van ennivalóm.
- Az árnyékomért, mert kint lehetek a napfényben.
- Hogy nyírhatom a fűvet, tisztíthatom az ablakot, söpörhetem a faleveleket, mert ez azt jelenti, hogy van kertem házam.
- A parkolóhelyért a parkoló legtávolabbi pontján, mert ez azt jelenti, hogy tudok járni, sőt még autóm is van.
- A nagy fűtés-számláért, mert ez azt jelenti, hogy nem fáztam a télen.
- Hogy a templomban mögöttem ülő hölgy hamisan énekel, mert ez azt jelenti, hogy hallok.
- A mosni- és vasalnilalóért, mert ez azt jelenti, hogy van ruhám.

- Az esti fáradtságért, mert ez azt jelenti, hogy tudtam keményen dolgozni.
- Hogy meghallom kora reggel az ébresztőóra csengetését, mert ez azt jelenti, hogy élek.
- És végül a túl sok e-mailért, amit kapok, mert ez azt jelenti, hogy sok rokonom és barátom van, akik szeretnek engem és rám gondolnak.

Egy amerikai levélrészlet

Ez utolsó tételhez egy gondolat: mennyire fontos, hogy hasonszőrű emberek csoportja vegyen körül minket, akikkel közös az értékrendünk, tudunk egymásról, vagyis vannak barátaink, és közösségbe, közösségekbe tartozunk. Elcsépelet mondás, de nagyon is igaz, hogy elsősorban a példánk nevel. Szavaink csak akkor, ha tetteinkkel szinkronban vannak. Igen, a **hitelesség!** *Ez minden nevelési törekvésünk hatásosságának az alapja.*

Még egy fontos dolgot említsünk: a **jelenlét**. Az odafigyelés, a meghallgatás. Felpörgetett életritmust diktál világunk, így az odafigyelést, a meghallgatást nem könnyű megvalósítani, sem az iskolában, sem otthon. A következő Zorán dal kifejezi, mennyire veszélyes ez – főleg az édesapákra nézve. És akkor ne is említsük a csonka családokat, mozaik családokat. Meg a kutyuk világába bezárt gyerekeket – és szüleiket.

Hétfő volt, mikor született, én kívártam volna, de nem lehetett.

*Tudod, a számla nagy, a munka se vár, s jött a hír, hogy a fiam már jár.
Aztán láttam, ahogy nevet és fut elé, hogy ő pont olyan lesz, mint én,
majd ugyanolyan lesz, mint én.*

Refr_1: Üres bölcsőt ringat a Hold fénye, s mindig ez a mese vége.

*Apa, mikor jössz? Fiam, mennem kell, az élet csupa kötelesség,
de sokat leszünk együtt még!*

Neked hoztam, nézd, egy kis ajándék, apa, pont ilyen lasztira vágyom rég.

*Gyere, taníts meg rá, hogyan dobjam el. Fiam,
játsszunk majd, de most mennem kell.*

*Viszi lehajtott fejjel, egy könnycsepp se jön elő:
úgy dobom majd, mint ő,
mondja, olyan leszek pont, mint ő!*

Refr_1

Komoly gimibe jár, soha nem tanul, mégis népszerű kölyök, nekem ez sem új.

Apa büszke rád, de most beszélnünk kell - csak mosolyog, aztán így felel: Tudod, énnekem most, apa, csak a kocsikulcs kell még, és ha megengeded, elmennék...

*Refr_2: Üres bölcsőt ringat a Hold fénye, s mindig ez a mese vége,
Fiam, mikor jössz? Apa, mennem kell, az élet csupa kötelesség,
de sokat leszünk együtt még!*

Tudom, jó sora van, messzi városban él, hosszú út, mire ideér...

A minap fel is hívtam, mikor láthatnám, ha néha felénk nézne, bizony nem bánám...

Apa, túl sok a dolgom, s a fiam is vár, ugye jól vagy, jó, hogy hívtál, nagyon jó, hogy felhívtál...

*Még valamit mondanék, de letette már. S csak rohan, pont, mint én,
a fiam, pont, mint én!*

Refr_2

Említettem az aberrált nevelési elveket, amivel gyermekeinket tönkre akarják tenni a személyes szabadság, úgymond: emberi jogok védelmében. Nagy a felelősségünk, hogy ezektől a gyermekeinket megóvjuk – mind e világ ellen. És nemcsak LMBTQ-ra és egyéb agyament elvekre gondolok, hanem az internet és a kütyük káros-kóros hatásaira is. Mécs László idején más veszélyektől kellett megvédeni az ifjúságot, de a végeredmény ugyanaz: emberségükben torzulnak, ha nem tudjuk őket a normalitásra nevelni, a valódi értékeket megmutatni, méghozzá vonzóan, általuk is elfogadhatóan.

Mécs László: Vád- és védőbeszéd

Én, Mécs, Isten szavának trombitája
S mint költő, élő lelkiismeret:
Szétkürtölöm most minden égi tájra,
Hogy vannak züllött ifjú emberek,
Kikből nem lesz se szent, se honfi hős!
S e fiúkért valaki felelős!

A kis királyfit rajongástul égve
nagy mesterek védték a bűn elől,
grófok, bárók s a pápa őszentsége
is érdeklődött hogyléte felől!
s ezekre nem vigyázott lelki csősz!
E fiúkért valaki felelős!

Pofozta őket mester, gazda, béres,
s rugdalta a kikent, kifent segéd:
sokszor volt lelkük s hátuk alja véres,
bőrük tetveknek vacsora s ebéd.
A csontjuk vitriolos s nem velős.
E fiúkért valaki felelős!

Csak ezt hallották mindég: "te gazember",
S ha többen voltak, akkor "csőcselék",
Irigy ebek a dús koncokkal szemben,
s a háborúban ágyútöltelék!
Üvölteni kell, bár közhely, ismerős:
E fiúkért valaki felelős!

Nem tudnak ők semmit a Bibliáról,
s hogy van Madách, Faust, lélek-asztagok!
S csak annyit tudnak az Isten fiáról,
hogy elítélt minden gazdagot!
Kinél szurony s arany van: az erős!
E fiúkért valaki felelős!

Rothasztó testi-lelki rossz koszkókból
nem hámozta ki senki kincsüket,
s zenghet a jóság száz angyal-torokból,
fülük az ég szavára már süket.
Szívük gennyes, szemük nézése bösz.
E fiúkért valaki felelős!

Ezeknek az lesz majd a messiásuk,
ki forradalmat, pénzt és nőt ígér,
a Múlt hulláján tánc lesz, kurjantásuk
világ-lángok között a Holdig ér.
Jön a Halál, a mindent elnyelős:
Ítélet lesz, s valaki felelős!

Így az imaóra vége felé néhány bölcs mondást idéznék a neveléssel kapcsolatban:

A boldog gyerek a helyes nevelés bizonyítéka. A tanár legnagyobb sikere, ha elmondhatja, a gyerekek úgy dolgoznak, mintha ő a világon se volna.

Maria Montessori

A legjobb tanár éppen az, ki lassanként feleslegessé teszi magát.

George Orwell

Az, hogy az iskola – és benne a tanár – milyen volt, csak jó 10 évvel az iskola elvégzése után kezd kiderülni.

Németh László

Összegzéskén megállapíthatjuk, hogy a nevelésre is a jézusi főparancs érvényes, vagyis az Isten- és emberszeretet. Ha ez az alap, ha ezt hitelesen, következetesen gyakoroljuk, nagy baj nem lehet. Szeretnénk mindig a legjobbat adni gyermekeinknek, és őket a jó úton látni – még ha ez a pillanatnyi hangulatukkal, kamaszos vagy egyéb lázadásos mentalitásukkal ellenkezik is. A nehézségek – a nevelésben is – edző hatásúak! Önző világunk a széles kapuról, kikövezett útról szól – a „nekem ez jár, nekem ehhez jogom van” mottó alapján. Jézus nyomán tudjuk – mi több, nap mint nap tapasztaljuk, hogy ez mentalitás a romlásba vezet, gyakran már rövid távon is.

A stafétát gyermekeinknek kell átadni, szeretnénk, ha jó kezekbe kerülne! Ha az alapozást jól végezzük, végeztük, akkor bizalommal tekinthetünk a jövőbe.

Diákkorom helyszínéről szól az utolsó vers, bár Sík Sándorral már személyesen nem találkozhattam:

Sík Sándor: Örökösök

Az iskolaház folyosója sarkán
Zsibongva, fűgén, tavaszias tarkán
Mennek előttem a fiatalok,
A lépcsőfokot hármával ugorván.

Köszönnek, annak rendje-módjaképpen:
Tudják, ki vagyok, hisz ott lóg a képem
Valahol egy falon a folyosón
Régvolt tanárok képei körében.

Amint egyik-másikkal összenézek,
Elnehezülnek vállamon az évek,
Olyan avultnak érzem magam,
Mint egy elszürkült történelmi képet.

De én kilépek rozsdás keretemből
S szürkült kezemmel, nem-szürkült szívemből
Áldást intek a sietők után,
Atyai áldást, - a történelemből.

Meghalljátok-e a múltbeli áldást,
Kik a holnaptól várjátok a váltást?
Mindegy, megfogam, hallatlan is, érzem,
A nagyapai Istenhez-kiáltás.

Dús örökséget nem adhat apátok:
Csak ami voltam, azt hagyom reátok,
De hogyha (Isten adja!) megfogam,
Boldog lesz tőle később unokátok.

Csak ami vagyok: azt, hogy szépen éltem,
Igaztól, jótól, széptől sose féltem,
De ami nem szép, ami nem igaz,
Ami nem is jó, azt is, most is, értem.

Megértem azt is, aki nem ért engem,
Tudok ölelni múltat a jelenben.
És akarom ölelni a jövőt,
S szolgálatára magamat jelentem.

Szolgálatára embernek, világnak,
Nagy Istenemnek, kicsike hazámnak,
Vén magam helyett, örökösökül,
Fiúk, fiaim, titeket ajánllak.

Ezzel a gondolattal mára el is búcsúzunk az Oltáriszentségben ma is
velünk tartó Mesterünktől.

Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondok. Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.

Áldás csengetés

Tebenned remélek, szívemből szeretlek. Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.

Befejezésül – megint stílszerűen – imaóránkat a tanítás utáni imával zárjuk:

Urunk, Jézus Krisztus, Te vagy az Út, amelyen járnunk kell, az Igazság, amelyet keresve keresünk, az Élet, amely egyetlen boldogságunk.

Hálát adunk mindenért, amit ma kaptunk tőled. Áldd meg egyházunkat, hazánkat, szüleinket és tanárainkat.

Segíts továbbra is, hogy úgy szeressük egymást és minden embert, ahogy tanítványaidhoz illik.

Add, hogy eredményeink és kudarcaink egyformán hozzád vezessenek, Te pedig vezess minket Atyádhoz, akit veled és általad dicsérünk most és mindörökké. Ámen.

Nyugodalmas jó éjszakát, dicsértessék a Jézus Krisztus!

Ősi norvég vers: Tanulj!

Tanuld meg a víztől követni utadat,
Tanuld meg a tűztől: mindből hamu marad.
Tanulj az árnyéktól örködni éberem,
Tanulj a sziklától megállni helyeden.
Tanuljál a Naptól, mely nyugovóra tér,
Tanulj a szellőtől, mely lombok közt pihen:
Hogyan kell életed leélni csendesen.

Tanuld meg tőlük, hisz mindenik testvéred:
Hogy kell szépen élni és szépen halni meg.
Tanuld a féregtől: semmi sem fölösleg,
Tanulj a rózsától tisztán maradni meg.
Tanuld meg a lángtól elégetni szennyed,
Tanuld a folyótól: utadból ne térj el.
Tanulj az árnyéktól alázatos lenni,
Tanulj meg a Naptól szüntelen haladni.
Tanuld négy évszaktól ismerni az időt,
Tanuld a csillagtól, hogy az Égben erőd.
Tanulj a tücsöktől: ha magad vagy, zenélj.
Tanuld el a Holdtól, hogy semmitől ne félj.
Belátást a sastól, s ha vállad súly nyomja,
Nézd meg, milyen terheket cipel a hangya.
Tanuld a virágtól, hogy légy szép és kecses,
Tanulj kismadártól: szabadon repüljess.
Tanulj a báránytól: legyél szelíd, mint ő,
Mindentől tanuljál, mert minden veszendő.
Úgy figyelj utadon, mi céloddhoz viszen,
Tanítson, mi meghal, s LÉTED ÖRÖK LEGYEN!

Füle Lajos: Pedagógus

Én nem tudom, milyen erő kell
hozzá, de több kell az enyémnél.
Olykor el-eltűnődöm én is,
mit is jelent húsz-harminc szempár
fénylő tükörtermében élni,
hol éle van minden igének,
árnyéka van minden hibának,
hol húsz-harminc sötétkamrában
hívják elő folyton a percek
éles, kemény, hiteles képét.

Könnyű nekünk beszélni ezt-azt,
nagy szavakkal egymást dobálni,
de ő, kinek minden szavával
megannyi kis magnetofon zeng
tele otthont, utcát, jövőt, ő
felelősség nehéz vasával
vértetve jár, s - bár tán nem érzi -
hétköznapi nagy hőse köztünk,
szébb holnapok jobb emberéért
titkon vívott nehéz csatáknak
ismeretlen, hős katonája!

Mikor fogunk szobrot emelni,
s fogunk-e hát neked, magunkban,
„LÉLEK SZOBRÁSA”

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda